

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 1.

Den 1. October 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste George Q. Cannon,

afholdt i Logan City den 29de Juni 1873.

Jeg anser Velærelserne, som vi have erholdt gjennem disse Forsamlinger, af væsentlig Vigtighed; og jeg haaber de ville blive ledsgagede af ret velsignede Resultater hos dem, der have været Tilhørere. Det er af megen Magtvaalighed for vore Søstende at besøge Forsamlingerne. Der har maatte aldrig, siden Organisationen af denne Kirke, været nogen Tid, da de Hellige mere tiltrængte en ~~præ~~gængende, tydelig'og bestemt Undervisning end netop idag. Vi ere komne til et Punkt, hvor en storre Kraft synes at være nødvendig for os i alle Livets Omstændigheder, paa det vi som Eldster og Hellige kunne være i stand til at udholde og modstaar alle de Provælser, med hvilke vi komme i Berorelse. Med Hensyn til min Person, kan jeg bære mit Vidnesbyrd, at ingenfinde folte jeg mere end i den senere Tid, Nødvendigheden af at leve for Herrens Gjerning og have Alanden og Kraften af Kristi

Religion hvilende over mig. Jeg ser omkring mig og bemærker de forstjellige Forhold, som omgive mine Søstende; jeg ser den store Forandring, som har fundet Sted i de forbigeangne 2 à 3 Aar. Disse Dale, som engang varer saa assondrede og ensomme, saa sjælden besøgte af en Fremmed, men næsten udelukkende beboede af de Sidste-Dages Hellige, ere nu blevne forandrede i mange Henseender. Vi ere ikke længere det forladte Folk, vi varer for 5 Aar siden. Jernbaner gjenemskære vore Egne; den saakaldte Civilisation angriber os i alle vores Sælementer og Byer; Lasten raver gjenem vore Gader; Uretfærdighed og Uret findes paa Steder, hvor Retfærdighed og Ret skalde besidde det øverste Herredomme; og i mange Henseender have vi nu Ting at strides med, hvilke vi aldrig, siden vi blevne organiserede som et Folk, varer undergivne.

Vi ere nu blevne til et tærtigt Fol-

Siden vor Ankomst til disse Dale, ere Tusinder af Born opvogne fra Barnedoms- til Unglingsalderen og fra denne Alder til Modenhed. Disse ere ubekendte med Verden og dens Beje, og ikke fortrørlige med de mangfoldige Fristelser, Prover og Ønder, der have Sæde i Samfundene ubensor vort Bjerghjem. Denne talrige Klasse af vor Bekjendelse er nu bragt Ansigt til Ansigt med en ny Orden af Tingene. Rigdom tiltager omkring os; og de, som modstode dens Indflydelse i tidligere Dage, ere nu, da de paany ere utsatte for dens Fristelser, mere svage og falde som Øfre for dens Magt. Disse Omstændigheder maa frembringe en alvorlig Eftertanke. Ingen Mand eller Kvinde med Fornuft kunne tage Zions Tilstand i Betragtning, medmindre de maa føle, at dersom ikke „Mormoniismen“ og mormonske Institutioner have havt deres Provelser for, saa have de dem sikkert nu. De have altid været undergivne Provelser; og vi som et Folk have ogsaa været dem undergivne. Men Tanke opstaaar, hvorledes kunne vi paa den bedste Maade vørne os mod alle de Ugudeliges Indbegreb og Unmasselser? Hvorledes skulle vi bedst befæste os, paa det ikke Ugudelighed stal herst i vor Midte, men at vore Efterkommere maa blive bevarede i den hellige Tro, saaledes at vi gjennem dem maa være i stand til at overlevere de kommende Slægter den ubunderlige Sandhedsarv, som Gud har sjælet os?

Dette er Spørgsmaalet, som opkommer i vort Sind; og hvis vi gjøre, som vi lære, skulle den første Tanke være hos Enhver af os: hvilken Vej skulle vi folge for paa den mest virksomme og gavnlige Maade at sætte alle vor Pligter i Udsørelse? Herrens Ejendomme have gjennem disse Forsamlinger paa en overmaade ligefrem Maade udpeget Bejen,

som ligger for os. Dersom vi tillade os selv at blive overvundne af Kjærlighed til Verden, da Farvel til vor Fremtid og til de hellige Forventninger, der ere os givne gjennem Kristi Abenbaringer. Ikke desmindre, jeg har helt forsjellige tanker fra disse med Hensyn til dette Folks Fremtid. Der vil uidentvibl, som i de forbigangne Tider, være dem, der ville fornegte Troen, opstaar mod Præstedommet, blive besejrede af Rigdommes Bedragelighed, overtræde Herrens Love og falde som Øfre for Apostasi; men jeg føler forvisset om og kan høre mit Bidnesbyrd i denne Dag, at Storsteden af dette Folk vil staa fast og leve i Metfærdighed, indtil Zion er fuldkommen grundlagt og gjenloft paa denne Jord. Men der behøves fra vor Side en fuld Hengivenhed til Evangeliets Principer. Vi maa paa en sand og oprigtig Maade ombende os fra enhver Tanke og Følelse, der staa i Modstrid til vor himmelstte Faders Billie. Vi maa fremfor alle Ting vise Lydighed til det hellige Præstedomme, som han har sat i vor Midte, og ikke tillade, at lave og overmodige Føleser faa Indgang i vort Hjerte eller fæstres deri. Jeg kan ikke begrive, hvorledes et Menneske kan være sikret til at annehmen celestial Herlighed, medmindre det er villig til at ofre Alt for Herrens Skyld. Hvis jeg besidder et Stykke Land, Hus, Penge, Kvæg eller en god Forstand og et kraftigt Legeme og ikke vil opgive noget eller endog Alt, dersom det forlanges, til Guds Riges Opbyggelse, eller som det maa blive fordret af Herren, da maa jeg forstaa, at det vil være umulig for mig at komme ind i Guds celestiale Rige.

Kunne I forstaa og satte, at enhver Ting, vi have, bør ifolge Herrens Ønske lægges paa Alteret? Er der Noget, som er nærmere til Eders Hjerte end Jesu

Kristi Evangelium? Er der Noget, som staar mellem Eder og den fuldkomne Lydighed, I bor vise til Herrrens Billie, saaledes somaabnbarer til Eder gjennem det hellige Præstedomme? Dersom der er, maa I se til at blive fri for det. Vi maa i den Grad ydmige os for Gud, saa vi faa større Kjærlighed til hans Gjerning og en mere forsøgt Lydighed til hans Præstedomme, end vi nu have for verdslige Ting. Paa ingen anden Vis kunne vi blive et Folk efter Herrens Bestemmelse. De forskjellige tintelige

Førhold blandt dette Folk synes hver Dag til mig at vise Nødvendigheden af en fuldstændig Forandring i dem. Vi læse i Mormons Bog, at da de gamle Nefiter begyndte at blive rige, i Lighed med os nu, begyndte Guds Aand at astage i deres Midte. Der var nogle, som besaade Midler til at skøde og oplære deres Børn bedre end deres Naboer. De Rige vare i Besiddelse af Vogn, Heste, fine Klædedragter samt andre Bekvemmeligheder og Fordeler fremfor de Fattige, og som Folge heraf bleve de delte i Klasser; og de Førstnevnte opføiede sig i deres Følelse over de Sidstnevnte. Dog en stor Del af de Fattige vare ydmyge og sogte Herren. Mangsforskjel herfled og var ledsgaget af de dertil hørende Onder. De blev opblæste af Stolthed, og Herren tillod som Straf, at Lamaniterne kom over dem. Dog efterat Krige havde opslugt deres Kraft, begyndte de atter, modløse over den Øveliggelse, der havde fundet Sted blandt dem, at ydmyge sig for ham og føge ester hans Hellig-Aand til at dyale i deres Hjerter.

Vi ere nu som dem underkastede noisagtig de selv samme Indflydelsær. Vi forsøge vores Rigdomme, og hvis vi tillade vores Hjerter at være formegent hen vendte paa verdslige Ting, ville vi i Lig-

hed med dem blive undergivne de samme Gjenvordigheder. Herren vil ille tillade os at vige ustraffede bort fra hans Gjerning. Han vil lade vore Hjender komme over os eller straffe paa anden Maade for at bringe os til Ydmighed. Han har planlagt en Vej, ved hvilken vi kunne undgaa alle disse Onder; og jeg ønsker i denne Dag, da det er en Gjenstand, som særlig ligger mig paa Sindet, i de Be mærknings, jeg agter at fremsætte, at henlede Eders Æmærksamhed paa dette Emne.

I denne Kirkes Barndom, aabenbarede Herren til sit Folk et System, som de skulle efterleve. Det er bekjendt blandt os som: Enoks Orden; og det synes til mig som om Tildragelserne, der ophobte sig omkring os, skulle bringe os til at overveje og berede vore Hjerter til at antage denne Ordens Udsvelse. Og medmindre vi, tidlig eller sildig, estersom det skulle behage Gud gjennem sin Ejener Brigham at bestemme det, antage denne Orden, ville vi blive undergivne alle de Ulykker og stemme Folger, som have led saget den nærværende Tingenes Orden, under hvilken Mennestene synes at leve og arbeide for sit eget Selv alene, uden at have nogen Tanke for Andre. Faar, meget Faar nære nogen Tanke med Hensyn til det Heles Bestaaende.

Vi kunne læse i Mormons Bog, at efterat Jesus havde været hos Nefiterne, havde de Alting fælles, eller med Bogens Ord: „De havde Alting tilfælles; derfor var der ingen Rig eller Fattig blandt dem.“ Naturligvis var dette Regelen ifølge Åabenbaringerne, Frelseren gav til dem. De begyndte ifølge Beretningerne Udvelsen af denne Orden Mar 36 af vor Tidsregning, det er: strax efter at Frelseren havde været blandt dem. Dengang vare de under gunstige Omstændigheder for at antage den. De Ugudelige

vare dræbte, og Landet renset for deres Nærverelse. Byer vare nedsunkne, og Soer vare opstaede i deres Sted. Bjerge vare nedfaldne paa andre Byer, stor Ødeleggelse havde fundet Sted i Landet, og de Tilbageblevne vare sammenligningsvis et godt Folk. For 165 Aar, eller 167 Aar efter Kristi Abenbarelse i deres Midte, det er: indtil Aar 201 af vor Tidsregning, levede Nestiterne under denne Orden. De udbredte sig over hele Nord- og Syd-Amerikas Land. De levede i Retfærdighed, ja vare saa retfærdige, at Frelseren, idet han talte om dem ved Profetiens Aand, sagde, at ikke en Sjæl af de Slægter skulle gaa fortapt. Deres Samsundsorden var i Lighed med det Tusindaaarige Rige, hvad der angik Fred, Sandhed, Dyb, Retfærdighed og broderlige Følelser. De levede tilsammen som én Familie for et Tidsrum af 167 Aar. Ingen Mangforskjal, ingen Strid, intet Fjendstab, ingen Rig og ingen Fattig, men alle deltog i Lighed af de himmelfste Gaver; og Herren har sagt i sine Abenbaringer til os: „Dersom I ønske at være lige i de himmelfste Ting, maa I ogsaa være lige i de jordiske.“ De vare lige i himmelfste Ting, hvilaaarsag de ogsaa vare paa det samme Trin med Hensyn til de jordiske.

Naar man, uagtet Beretningernes Kortfattethed, læser om denne Tidsperiode, bringes man uvilkærlig til at ønske, at man havde levet i de Dage og boet blandt et saadant Folk. Herren forudsaa og forudsagde gjennem sine Ejener, Profeterne, at der vilde komme en Tid den fjerde Generation, da Modstanderen igjen vilde gjenvinde sin Magt over Menneskenes Børns Hjerter og bringe dem paa Afveje. Og hvad var den første Ting de udforde, for at berede Vejen for Opsyldelsen af denne Forudsigelse? Begeyndelsen var Forkastelsen af dette Sy-

stem og Klassificeringen mellem den Rige og Fattige. De begyndte at bygge Kirker for sig selv og sogte at adskille sig fra deres Søstende; de dannede Mangforskjeller og inddelte sig i Klasser, og dette var Aarsagen til den sidste Ødelæggelse af den næstførste Nation.

Mine Brødre og Søstre, jeg nærer ingen Twibl om, at dette jo vil blive Maaden, paa hvilken Djævelen vil paany erholde Magten over Menneskenes Born, efter at det Tusindaaarige Rige, om hvilket vi kunne læse, er tilende. Jeg tror, at det Tusindaaarige Rige med dets Hellighed vil blive indført ved Udvørsen af dette System blandt de Sidste-Dages Hellige. Naar denne Tingenes Orden bliver sat i Udførelse, vil Menneskenes Hjerte være hengivet til Herren i en Grad, som vilde være ganste umulig under den nærværende Organisation blandt dem. Nu ere vi undergivne Træstelser og Provælser samt utsatte for Onder, hvilke vi ikke skulle være det Mindste behyrdede af, dersom vi levede under den Orden, jeg har hentydet til. Jeg tror ikke, at Satan, hvis vi skulle leve med en Orden, vi nu have, for tusind Aar, nogensinde vilde blive saaledes bunden i vor Midte, at han ikke skulle have Magt over vores Hjerter. Der maa se en Forandring i vores timelige Affærer og lægges en Grundvold, som vil knyte os sammen til Et.

Hvorledes er det med os nu? Dersom en Mand har en Hest, og hans Broder skulle ønske at købe den, søger han at vinde saa megen Fordel ved dette Salg som mulig. Hvis han har en Vogn eller noget Andet at sælge, ser han saa hen til sin Broders Fordel? Maatte Nogle ville gjøre det, men dette er ikke meget almindelig; de Fleste soge, uden Hensyn til deres Broders Velstård og Fordel, at saa saa Meget for sine

Værer som kan opdrives. Der er en vedvarende Appel til Egenhærligheden under voie nærværende Omstændigheder. Man er fristet til at søge Fordele paa sine Medmenneskers Bekostning; og der gives ikke endnu noget Middel, som tilfulde kan modarbeide denne Følelse. Som et Faktum: der stal en stadig Kamp under vor nuværende Tilstand til at underkue det Ønse hos os at vinde Fordele paa vore Medmenneskers Bekostning.

Der er noget Unaturligt i denne Tingenes Orden, som staar i Modstrid til Guds Vilie. Hvorfor skulle vi være underkastede saadanne Følelser og bestandig have til at strides med dem? Mange Sidste-Dages Hellige have opgivet Handel og andre Forretningsgrene, grundet paa, at de ved disse vilde udsætte sig for en Følelse af Binding, som er meget farlig at komme i Berørelse med. I Handel ligger der en Fristelse til at tilegne sig Fordele ud af de Nødvendighedskartiller, som omsetses blandt vore Søsænde. Under Enoks Orden blev man ikke fristet paa denne Maade. Personlig Binding vilde ikke under et saadant System været Malet eller Gjensstanden for Menneskenes Liv og Virksomhed; og Herren har aldrig dannet os i det Øjemed, at vi skulle arbeide for os selv alene. Naar vi komme i den rette Tilstand og under en vis Orden, ville vores Ønsker være ganste naturlige, og vi ville have Lejlighed til at virke med alle Evner, baade aandelige og legemlige, uden at staa i nogen Fare med Hensyn til vor Sjæls Frelse. Vi kunne da handle og vegle, sælge og kjøbe, og inblade os paa hvilkensomhelst Forretning uden at være omgivne af de Ønder, som vi nu have at kæmpe med.

Herren har aabenbaret Planen, og den er ganste ligesrem; men de Hellige

maa have Tro for at antage den. Der ere en stor Mængde Ønder, som vilde blive udryddede af Tilberelsen, dersom dette System faaedes i Udførelse. Hvorfor ere Menneskene fristede til at stjæle? Hvorfor søge Mange at tilvende sig Ejendomme, som ikke tilhøre dem? Vilde de handle saaledes, hvis Samfundet var organiseret paa en rettelig Maade? Nej, de vilde ialfald ikke blive fristet til at gjøre det. Fristelserne, vi ere underkastede, ere for en stor Del Resultaterne af den mislige Organisation i Samfundet.

Jeg tror, der gives Tusinder af Mennester i den kristne Verden, som bedrive Hor idag, men som vilde opføre med et saadant Levnet, dersom de vare besjendte med og kunde praktisere Vigtstabsloven, som Herren har aabenbaret. Menneskene bedrive Hor grundet paa Samfundets daarlige Tilstand i Verden. Jeg kunde fremsætte i Mængde af Ønder, som eksisterer i Nutiden, men det gjøres ikke nødvendig, da vi alle mere eller mindre hjælpe Verdens Tilstand. Djævelen har opfundet alle de Midler, han har i sin Magt, for at besnære Menneskenes Born og forhindre dem i at gjøre Guds Vilie. Dog, naar vi gjøre Herrens Vilie, ville vi af Hjertet bekæmpe Modstanderen; og ville saa stor Kraft, hvis vi søge at udføre Skaberens Hensigter og Tabenbaringer, som han har tilkjendegivet os. Vi vilde Magt og Styrke; om kort Tid vil vor Salighedsfjende være bundet i vor Midte og vil ikke have Magt til at friste os; og dette vil ske, ved at vi adlyde Herrens Besalinger og vor Herres Jesu Kristi Tabenbaringer. Jeg tror ogsaa, at naar Satan efter de tusinde Aar efter bliver lost for en Tid, vil dette ske formedelst at Menneskeslægten afviger fra de Principer, som Herren har aabenbaret, nemlig: fra Enoks Orden, som maaesse da ogsaa vil være udovet blandt dem.

Djævelen kan ikke paa lettere Maade er-holde Magt over Menneskehjørne, end ved at appellere til deres Lyster, Begjør-ligheder og lave, egentjærlige Ønster. Dette vil blive en sand Aarsag til, at han atter faar Herredomme.

Det er ikke saa haardt at komme overens med en Mand, naar der ikke er Spørgsmaal om hans Penge eller andre timelige Ting, som han er omgivet af. Jeg haaber at se en Forandring i denne Henseende; jeg beder om det og er villig til at arbejde for det. Jeg forventer, I ville henvende Eders Opmærksomhed paa denne Gjenstand, og at I ville soge af al Eders Kraft til at forberede baade Eder selv og Børn, paa det I maa være beredte, naar Herrens Ejendomme skulle finde det passende at sætte dette System i praktisk Udførelse blandt os.

Der har været Tale om, hvilket I maaesse have hørt, at et vist Landdistrikt i denne Dal skalde optages i dette Øjemed. Dersom jeg levede her, vilje jeg antage et saadant Forslag med Glæde; dog paa samme Tid vilde jeg maaesse, med Hensyn til min egen Person, sjælve af Frygt for, at jeg ikke skalde være i stand til at udøve denne Handling paa den rette Maade. Ille desmindre, hvis jeg boede her vilde jeg hilse et saadant Foretagende med Fryd; thi det gør Intet til Sagen, hvad min eller Eders Person angaaer, naar blot Herrens Værk ruller fremad, naar blot hans Hensigter blive fuldbyrde og Jordene med dens Ind-vaanere blive frelse. Jeg soler, at det vedkommer ikke Sagen, hvad min Skjæbne maa blive, dersom kun dette maa blive fuldkommet, at Herrens Hellighed maa komme over Jordene og Sandhedens og Ret-færdighedens Regjering maa blive indført.

Min Tro er, at Herren, naar disse Ting ville komme til Udførelse, vil ud-føre større Gjerninger i vor Midte, end

vi nu kunne fatte. Vi have tænkt, at vor Herre opstætter med sit Komme. Vi have nu været organiserede som en Kirke for omtrent 43 Aar, og undertiden have vi følt, som om ikke Guds Gjerning gjorde saa hurtige Fremstridt som den burde. Der ere gyldige Grunde for dette. Den er hverken standet eller for-halet, men gør i Modsatning hertil stadig Fremstridt, omendssjøndt ikke med den Hurtighed, som vil finde Sted, naar vi faa større Tro og blive mere fuldkomne i vores Handlinger. Jeg har som Folge af en Udsigt, som Br. Brigham, jun. og jeg havde til Cumorah-Høien for omtrent 3 Uger siden, havt mine Tanker henvendte paa de tre Nefiter, som have været paa dette Land, og jeg har nydt en stor Vederkøgelse ved at læse Guds Forættelser angaaende deres Virksomhed og den Gjerning, som af dem skal blive udført blandt Hedningerne og Joderne, ogsaa for Kristi Komme. Jeg tror, at de arbeide i denne Dag for det store Værk, som skal udføres paa Jordene. Der ere Medhjælpere eller Ud-sendinge, som virke for Herrens Hen-sigters Udførelse og for Opfyldelsen af hans Profeters Forudsigelser, om hvilke vi for nærværende Tid blot kunne have et indskrænket Begreb. Dog vi nyde Kunnen for vort eget Arbeide. Hav Eders Tanker henvendte paa de Pligter, som paahvile Eder. Vi skulle ikke tro, at disse Ting ere afhængige af os alene; men dersom vi arbeide med Trofasthed, ville vi uden tvivl blive Redskaber i Herrens Haand til at udføre hans Hensigter og fuldkomme hans Forudsigelser med Hensyn til hans Værk og til de ti Stam-mer, Joderne og Hedninge-Nationerne. Der ere Kræfter ifærd med at berede Jord'en for de Tildragelser, som vente den, og for Fuldbyrdelsen af alle de store Profetier, som angaa den. Disse have

vi ingen nejagtig Kundstab om, men vi behøve ikke nære den Tro, at Alt hviler paa de Sidste-Dages Hellige, og at vi ere de eneste Nedstaber i Guds Haand til at sætte disse Ting i Udførelse. Himmelens Kræfter ere delagtige med os i dette Værk.

Denne Jord er Guds Borns Arb. Den har været sjænket, ikke alene til os, men ogsaa til de Trofaste, som levede før os. De vakte paa vores Bestræbelsel med stor Medfølelse og virke i deres Skære for Udvørsen af de samme store og herlige Guder. De have dvælet paa denne Jord og synde den Sang, omtalt af Johannes den Åabenbarer: „Kristus har gjort os til Konger og Præster for sin Gud, og vi skulle regjere paa Jordens“. Og Sjælene af dem, som havde lidt Martyrdoden, raabe under Alteret: „Herre, du Hellige og Sanddu! hvorlange tøver du at domme og hævne vojt Blod paa dem, som bo paa Jordens?“ De ere fulde af Æver for Bions Gjenlösning, for Fuldførselen af Herrens Beslættelser og for Oprettelsen af hans fuldkomne Rige paa vor Jordens Overslade. Men hvis vi ille opfylde vores Pligter, vil Herren tage fra os Arven; og den Krone, han har forjættet os, vil han i saa Falb give til Andre.

Vi ville gaa Glip af disse Ting, medmindre vi med fuldkommen Villighed og Glæde udføre det, som Gud forlanger af os; thi der gives ingen større Glæde, end den man føler ved at tjene Herren og holde hans Befalinger. Denne Glæde

kan ikke sammenlignes med den, man kan nyde i Verden. I Sidste-Dages Hellige vide dette formedelst den dyrebare Helligands Gave, som I have annammet, hvilken har hvilet over Eder ved Dag og ved Nat, hvilken har blodgjort Eders Hjerter og bragt Eder til at græde Glædeslører over Guds Godhed mod Eder. Og alligevel kunne vi være lige-glydige, alligevel kunne vi have vore Tanker henbendte paa Bagateller, og alligevel kunne vi sætte vor Saligheds-sag paa Spil, blot fordi vi ere bange for at sætte Guds Befaling i Udførelse.

O! hvilket daaagtigt Folk ere vi, dersom vi tillade os en saadan Fremgangsmæde. Hvorledes kunne vi saa staa for Herrens Domstol og svare for os med Hensyn til Brugen af de uburderlige Belsignelser, som han har tildelt os? Hvorledes kunne vi staa for denne skæltelige Dom, hvis vi ikke have været trofaste? Paa hvilken Maade skulle vi retsfærdiggjøre os for vor Trolosshed? Vi kunne ikke gjøre det, men ville komme til at krybe tilsammen ved hans Nærvarelse, naar vi paa saadan Maade blive bragte Ansigt til Ansigt med vor almægtige Dommer.

Maatte Herren hjælpe os til at være trofaste indtil Enden, maatte vi elste Gud over alle Ting, maatte vi hengive os ganse til hans Tjeneste i alle vore Dage og testamentere Sandheden som en dyrebar Arv til vores Børn er min Bon i Jesu Navn, Amen.

Skandinavien's Stjerne.

Den 1. October.

Med dette Numer af „Stjernen“ agte vi at begynde den 23de Aargang, og vort Haab er, at den maa nu ligesom tidligere finde Indgang saavel hos Søskende som blandt vore Venner og Bebyndere. Dette Tidsskrift er beregnet paa at udsprede Lys og Kundstab med Hensyn til den for vor himmelste Fader sande og velbehagelige Gudsdyrkelse. Enhver, som ønsker at hænde vore Troeslørdomme, kan blive oplyst i denne Henseende ved at læse disse Bladet. Vort Motiv er at give vore Medmennesker al den Oplysning, de ville være rede til at annehmen, saavel ved Skrift som ved mundtligt Bidnesbyrd. Vi ønske ikke at holde vore Lørdomme hemmelige for vore Omgivelser; men det er en frivillig Sag for Alle, som maatte føle Uttraa til at hænde og undersøge den saa ilde omtalte „Mormonisme“, at blive besejdedt med den.

Vort Haab er, at Herrens Aand maa være vor Besleder i at udsprede hans Værk, hvad enten det er skriftlig eller mundtlig, blandt vore skandinaviske Medbrødre. Maatte vi, idet vi nedstrive vores Følelser og de Lørdomme, vi have erholdt, altid være besjælede af Sandhedens Aand, paa det vi aldrig skulle strive Undet end det, som er i Overensstemmelse med Guds Billie og Frelsningsplanen, han har aabenbaret. Vort Formaal er at udsprede korrekte Principer, det vil sige: Lørdomme, som staar i nojagtig Samklang med den hellige Bibels Ord. Skulde det alligevel hænde, uagtet Sandheden er vort Lozen, at vi stodte an i en eller anden Ting, saa er ikke dette grundet paa nogen Fejl i vor Tro eller i Evangeliet, men er ene og alene et Foster af Usuldommehed fra vor Side.

Mange af Nutidens Præster ere meget tilbøjelige til at undersøge, om vi stodte an, og dersom de saa finde Noget at „hænge deres Hat paa“, ere de strax rede til at gjøre en Myg til en Elefant og ubasunere, at vi prædike falske Lørdomme. Skriften siger: „Den er en fuldkommen Mand, som ikke stoder an.“ Vi tro ikke, at vi ere fuldkomne, hvisaarsag vi let kunne tage Fejl. Ikke desmindre, vi fremstaa aabent og frimodig for Gud og alle Folk, og besejende, at vi have annehmen Sandheden med Besaling om at forkynde den for Verden. Minoriteten blandt os ere uddannede i denne Verdens Klogt og Kunster; dog alligevel blive vi udsendte for at prædike Omvendelse til denne Slægt. Vi søger at efter leve vor Religions Forstrifter; vi have en ubegrændset Tillid til Herren, som styrker os til at udgaa i den vise Verden for at bære vort Bidnesbyrd om Kristi Evangelium. Vor Tale er altid improviseret. Vi bruge ikke den Fremgangsmaade som Nutidens Theologer — eller den kristne Verdens Ledere, nemlig at indsludere paa Forhaand, hvad vi skulle tale. Vi bruge ikke udsøgte Ord eller smigrende Talemaader for at appellere til Menneskenes Følelser; men vi holde os til Kristi Raad som lod: „Om I stilles for Konger eller Fyrster, saa vær ikke bange for, hvad I skulle sige, thi det skal

lægges Eder paa Tungen i den samme Time." I Tildid til disse Ord og i Simpelhed staar vi frem for Folket, formanende dem til at gjore God, tro paa den treenige Gud og blive dochte til deres Synders Forladelse.

Behøver man at være Skriftlæg for at hjælde Herrens Veje? Visdom i verdslige Ting er uidentvivl god, men ikke absolut nødvendig, og i mange Tilsætninger er den af mere Stade end af Gavn; thi ved den blive de Fleste hovmodige, opblæste og indbilde sig at kunne Alt og forstå Alt uden Bisstand og Viddom fra ham, der er Døphavet til enhver god Egenstab, som Mennesket kan være i Besiddelse af. Verdselig Visdom er ikke at forsøgte, naar den staar i Forbindelse med guddommelig Visdom; men staar den udenfor denne, da gavner den ikke Nogen til Salighed; thi Guds Visdom omfatter al den Visdom, som nogensinde herskede paa Jorden.

Skriften lærer os, at hverken Kristus eller hans Apostle var studerede eller lærde Mænd; dog alligevel var de Sandhedens Budbærere, der havde Frelse at tilbyde den jødiske Slægt, dersom de havde villet annamme den. Men Menneskene var dengang, som de ere idag: de troede paa de Skriftløge og Fariseers Vidnesbyrd. Follets Ledere var dengang, ligesom vores Nutids-Præster, Mænd, der havde studeret i en Synagoge i aarevis, og som selv havde taget sig Myndighed til at prædike og forvalte Herrens Ordinancer, men var dette af noget Gavn for dem? Nej, aldeles ikke, de maatte isolge Frelserens Vidnesbyrd gaa under ved Jerusalems Ødelæggelse; og vi vide, at disse Mænd, der var Kristi værste Modstandere, ikke alene led en grusom Død ved denne forsærdelige Ulykke, som ramte Staden, men at de ogsaa ville komme til at svare, for deres Handlinger, naar de engang stilles for Guds Domstol. De ophidsete Folket og bevirkeede, at disse i Blinde gif og korsfæstede Frelseren, samt udryddede alle hans Tjenere.

Vi have undergaet omtrent den samme Skæbne. Præsterne bevirkeede, at Profeten Josef og Patriarken Hyrum Smith bleve myrdede; de var de fornemste Redstæber til at udøve Boldsgjerninger mod alle vores Troessæller og uddrive dem fra den ene Stad efter den anden. De have ogsaa for en stor Del været Alarsag til den Forfolgelse, vi have været undergivne i disse Lande. Men Advarslen lyder til Saadanne: Omvend Eder i Tide, at ikke Herrens Dom skal komme over Eder. Bid, at vi forkynde Sandhed og Intet uden Sandhed; vi besidde Fuldmagt fra det Hoje til at forrette alle Herrens Ordinancer her paa Jorden og ere udsendte for at prædike Kristi Evangelium, der „er en Livslugt til Livet for den, som vil annamme det, men en Døbslugt til Døben for den, som forkaster det". Vi ere i Lighed med Apostlene fordum tagne fra vores forskjellige Haandteringer og gaa frem i Tildid til Herren og uden Frygt for at tilbyde de Oprigtige Frelse. Maatte Menneskernes Djne blive opladte, saa de kunde se Vigligheden af at tjene Gud og vandre efter Bibelens Forstrifter, det er Lønnen vi i dette Liv ønske for vor Bestræbelse. Verdens Anseelse er Intet for os. Vi søger at naa Hæder og Værdighed, hisset.

Præsident Crastus Snows Hilsen

til de Hellige i Europa, efter hans Afreise fra disse Lande for maatte aldrig mer ai vende tilbage.

Udenfor Queenstown den 11te Juli 1873.

Sæg ønsker at sige nogle saa Ord til de Hellige i Adspredelsen.

Evangeliet, som er bragt til Eder fra Amerikas Land, er af Herren og ikke af Mennesker. Abrahams, Moæ, Jesu og Joseph Smiths Gud lever endnu og regerer i Zion. Men mange falske Ander ere udgaaede i Verden for at bedrage Nationerne; „og dersom det var mulig, vilde de bedrage endog de Udvælgte.“

Se til, kære Gæstende, at I hædre Eders Kald og Udkaarelse. Forsøg Eders Tro med Dyd, Maadehold, Taalmodighed, Gudsfrigtighed og Sparsomhed i alle Ting. I ere Herrens Husholdere, dersom Ed er selv værdige i Alt. „I kunne ikke tjene Gud og Mammon.“ „Rens Eder, I som bære Herrens Kar!“ Fly det Onde og hold fast ved det Gode.

Herren har sagt ved sine Ejendomme Johannes og Josef: „Kom ud af hende (Babylon) I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu.“ Dette har en særegen Hentydning til de sidste Dage. Dersom I ønske at udgaa med Eders Familier fra denne gjenstridige Slægt og være Medhjælpere i at lægge Grundvolden til vor egen Stammes Gjensættelse, maa I fly til Zion, til Herrens Hus' Bjerg. Enheller stulde I ventz for Nogen at komme deraf eller at sende Eder Midler for at drage Eder ud af Babylon, i Lighed med Lot, som af Englene blev ført ud af Sodom; men det er Enhver Pligt at udsøge Tro og

Gjerninger for at virke til deres egen Udfrielse. Dersom Eders Tro ikke er forsørgelig, da er det af væsentlig Vigtighed at blive assondret fra den ugudelige Verden. Lev ikke i Eders adspredte Tilstand efter Verdens Vis, men som Arvinger af den rene Tro og et helligt Haab. Ingen Selvsornegelse og intet tilsyneladende Offer kan være for stort for Eder, naar I derved kunne fly ud fra Babylon. Sæg dersor, enhver Husbonde, Hustru og Barn, til at holde godt Hus med Eders Fortjeneste og de Midler, I besidde. Ophør med at øde Penge paa Ting, som I kunne undvære. Vær ikke osel og overdaadig i hverken Mad eller Dræsle, Klædedragt eller Eders Husholdning. Lær at forståtte Eder det Nødvendige saa billig som mulig, bed Herren om Bisdom til at anvende enhver Skilling paa den rette Maade og læg tilside Midler til Eders Emigration. Og hvis I søger til at gjøre vel for Eder selv i denne Henseende og vise for Gud og hans Ejendomme, at I agte Zion og hendes Besignelser af mere Værd at hige efter end Babylons Herlighed, vil Herren uden Twivl i sin egen belejlige Tid udstrække sin hjælpende Haand: thi det er et sandt Ordsprog, „at Gud hjælper dem, som hjælpe sig selv.“

Naar I forlade Babylon, stræb da til at lade al hendes Aand og Lyst blive tilbage; i modsat Falb vil Zions Land ikke blive noget Zion til Eder. Zions Børn skulle enten helliggjøre Landet til Herren ved at esterleve hans Besalinger eller ogsaa sorgaa. Fly al Utugt, affaa fra berusende Dræsle, bed uden Afladelse og vær paa Vagt mod det Onde.

Melsterne skalde være nidsjære i deres Formaninger, saderlige i deres Maad, utrættelige i at heløre, vise et folgeværdigt Eksempel og ihukomme, at Ansvarer vil hvile paa dem, om de undlade at advare saavel Hellig som Synder mod deres daarlige Beje. Lad Eders Eksempel være værd Esterlignelse, og Eders Ord

trydret med Velwillie. Ved øste til Herren, at hans Maad maa inspirere Eder med Visdom til at tale og handle paa passende Maade. Maa Herrens Kraft, Maade og Fred være Eder rigelig tildelt er min Bon i Jesu Navn, Amen.

Erastus Snow.

Korrespondance.

Kristiania, den 24de August 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Jeg gribet idag Lejligheden til at give Demen Beretning om Kristiania Konference, førend jeg forlader den for at drage til mit Hjem i Zion. I Forening med Bisshop Knud Petersen samt flere Zionsbrodre, ankom jeg hertil den 30te Mars 1871. Omendstjøndt vi solte os lidt bekymrede og nedslaaede ved at skulle forlade vore Familier og Søskende i vort dyrebare Bjerg-hjem, droge vi ille destominstre aften glade i Landen, med den gode Bevidsthed, at Herren formedelst sine Ejendomme havde fundet det behagelig at kalde os til at være Sandhedens Forklyndere. Da jeg rejste til Zion i 1862, vare vi i 5 Maaneders paa Vejen fra Danmark til Salt Lake City. Paa Tilbagerejsen i 1871 medtog Turen ikke mer end 24 Dage. Hvilen uhyre Forstjel fra nu og dengang! Nu er det blot en Lysttur for vore Søskende at rejse til Utahs Dale.

Bed vor Ankomst til Kjøbenhavn be-gave vi os til „Skandinaviens Sternes“ Kontor, hvor vi blev hjertelig modtagne

af Brodrene Gluff og Thomassen. Jeg fuld derpaa Lejlighed til at besøge mine Slegtinge og mange Venner i Jylland, hvor jeg opholdt mig til den 16de Juli. Medens jeg vandrede om blandt Befol-ningerne i disse Egne, havde jeg Anled-ning til at bemærke, at den samme Kjærlighed og velmente Gjæstfrihed var herstende nu, som da jeg for flere Aar tilbage for et Tidkum af 7 Aar bar Bidnesbyrd om Evangeliet blandt dem.

Den 20de Juli ankom jeg til Kri-stiania for første Gang, hvor mine Sø-skende bøde mig velkommen; og den 8de Oktober overtog jeg Præsidiet over Kristiania Konference, som er en meget vanskelig og vidtudstrakt Arbejdsmark, hvor igrunden Hosten er stor, men Ar-bejderne faa, hvilket jeg er kommen til Kundstab om ved at rejse omkring blandt de Hellige i Landet. Her i Kristiania har været mange Ting at varetage, dog saa øste, som Tiden har tilladt det, har jeg besøgt vore Søskende i Konferencen. Jeg kan bevidne mine Broders og Medarbej-deres Trofasthed i at virke for Guds Niges Fremme og Sandhedens Udbredelse blandt vore Medmennesker. De have været udholdne, usorsgade og nidsjære i

at udføre deres Kalbspligter, og jeg føler til at nedbede Herrens Velsignelse over dem og ønsker at hans gode Hellig-Aand maa dwale i deres hjerter, saa de maa forblive trofaste og udholdne til Enden.

Her ere mange trofaste og oprigtige Søstende, som jeg elster, thi jeg ved, at Herren har Behag i dem. De have staact i Pagten i mange Aar og baaret Dagens Byrde og Hede; og mit Ønske er, at Tiden snart maa være nær for deres Udfrielse. De ere for største Delen alle gode Søstende, som efter bedste Evne sege at opfylde deres Pligter og fremrulle Herrrens Vær. De betale i Forhold til Omstændighederne, som omgive dem, deres Tiende og føregaa deres Medmennesker med et godt og folgeværdigt Eksempel. I 1872 emigrerede 71 og i 1873 82 af vore Søstende herfra til Zion, hvilket viser, at ikke saa faa forlade os hvert Aar. Vi ere inderlig taknemmelige til vore Brødre og Søstre i Zion og navnlig til vor Broder Præs. Young, som baade i Ord og Handling bidrager det Mest til de Fattiges Udfrielse og Guds Riges Fremgang. Vi takke ogsaa vore stændinaviske Søstende for deres tiltagende Æver i at samle Midler til at forløse deres Søstende fra Babylons Mørke og Trængsel. Det var at ønske, at de, som fil Lejlighed til at rejse hjem, maatte være værdige dertil, paa det ikke Babylons, men Guds Born maatte komme til Zion, som navnlig skal være et Opholdssied for de Nene af Hjertet.

I de 1³/₄ Aar, jeg har præsideret her, ere 200 Sjæle blevne tillagte Menigheden ved Daab; dog nogle have ligeom Soen etter vendt tilbage til den skidne Sole.

Negnsstaber og Alt, henhørende til Konferencen, ere efter min Formening i god Orden overleverede til min hjere

Broder Andersen, som jeg haaber, Herren vil velsigne og assistere, medens han skal virke som Prædikant i disse Lande.

Maaesse nogle Nyheder kunde interesser Dem; jeg vil derfor fortælle lidt om Kongens (Øskars) og Kronprinsen af Preusens Ankomst hertil. Kongen kom den 1ste og Kronprinsen den 3de August. Den sidstnævnte høje Personlighed nod, uagtet sin højle, mandige Optreden og vindende Væsen, ingen sørdeles begejstret Modtagelse af Publikum; men de højere Autoriteter og Statthænder, som tidligere ikke havde havt de hjerteligste Følelser for Lysslands Magthavere, beviste nu den dybeste Erbodighed og mest smigrende Forekommenhed mod Kronprinsen. Jeg kan ikke forundre mig saa meget derover, thi der er altid Fordele ved at vise saadanne Folk Erbodighed, især for de højere Stenders Vedkommende. Saadanne Personer ere i Almindelighed vel forsynede med Ordener og besidde Magt til at uddele mangestags verdslige Kunstbevisninger, og herpaa, troj jeg, er for en Del den Hyldning, de mode, grundet. Der gjordes megen Stads af disse kongelige Personer; og blandt andet var der et stort og brillant Fakkeltog til Øskarhal paa Ladegaardsgaden. De Lyssindede havde arrangeret et Val for Kronprinsen; men de blevе vistnok meget slukrede, da hans Højhed, istedet for at overvære deres anrettede Festlighed, tog med Kongen til Øskarhal. Hovedstadens Indvaanere bleve tilsidst ganstæ mætte af Festlighederne og folte sig frie og glade, ved disse høje Gjæsters Afrejse.

Jeg havde den Ære at overvære et Præstemøde i Slotskirken, i Anledning af Konfirmationen, Egtestabet og Sognebaandets Løsning. Over 350 Stemmer var for Konfirmations-Evangelists Døphævelse, og næsten ingen imod Denne Forhandling ventes at ville blive

fremlagt i næste Storting. Tillige blev der drøftet og diskuteret en hel Del angaaende det borgerlige Egteskabs lige Gyldighed med det præstelige &c. Efter en temmelig varm Debat blev endelig Resultatet saaledes, at ogsaa denne Sag forhaabentlig vil komme op for næste Storting. Størsteparten var imod Sognebaandets Losning, hvilket bestaar deri, at Enhver, ligemeget hvilket Sogn, han tilhører, kan gaa til et andet og faa de præstelige Ordinancer udførte. Denne Sag blev derfor staende ved det Gamle, nemlig: Enhver er bunden til at have sine Ordinancer forrettede i det Sogn, han tilhører, ligemeget om han ynder sin Sjælesørger eller ikke.

Som en stærk og væsentlig Modsetning til de Sidste-Dages Helliges Fremgangsmaade i deres Forhandlinger, fremgik der, at ikke et eneste Forslag blev enstemmig vedtaget. I blandt de Hellige herster der Enighed i saavel religiose som verdslige Forhandlinger, men Enigheden, hvorpaa Kristi Efterfølgere skulle kjendes, bemærkede jeg ikke meget til blandt disse kristne Ledere; thi Præsterne, som Brodre og Medarbejdere i ét Samsfund, syntes ikke at være i nogen høj Grad bessjælede af den sande Land i deres Troesprinciper. De sorte ikke et Sprog, som var et Særhjende paa Guds Ejendom; de anvendte ingen Besindighed i deres Opræden, men stode frem, bevæbnete af en Stridsaand og med et oprort Sind, der ofte bragte dem til at bruge mindre passende Udryk i deres Tale. Der var en stor Ordstrid, og jeg tror neppe, der varre mange blandt dem, som

havde den samme Mening og Anstuelse med Hensyn til Religionsspørgsmaalet. Dog, jeg hørte ingen gjøre nogen Beværtning angaaende det Ubibelske i Konfirmationsordinancen. De vare vist alle enige om, at den var ret. Man kunde høre de yngre staar frem og irtettesætte de ældre; og der herskede i det Hele taget en Splidagtigheds og Tvedragts Land over denne Førsamling af de saakaldte Sjælesørgere. Underlig er det, at Menneskene ere blinde nok til at overse Saadant. Et Samsfund med saadanne Ledere kan efter min Dommekraft ikke være Kristi Kirke; thi dens Symbol er: Enighed i alle Ting.

Enkelte føle Interesse for Evangeliet og komme til vore Førsamlinger. Der er megen Opvækelse paa somme Steder i Landet, og mange Skrifter sælges. Told-, Postembedsmænd og Andre, med hvilke vi have staet i Forbindelse, have været meget imodelkomne mod os.

Jeg sender de Hellige i Kristiania min hjertelige Tak for al deres Godhed mod mig. Maas Herrens Velsignelse hvile over Eder tilligemed alle mine Søstrende i Adspredelsen, og maas hans Land bevare Eder i Troen, indtil I naa Malet, hvortil vi alle skalde stræbe. I Haab om, at min lange Skrivelse ikke har trættet Dem altfor meget, Broder Larsen, ønsker jeg, at Herren maa bevare Dem i det Kalb, De indtager, og med flittig Hilsen til Dem med Medarbejdere paa Kontoret og i Missionen, tegner jeg mig

Deres Broder i den evige Pagt

J. C. A. Webye.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Journal of Discourses“).

(Fortsat).

Nauvo, den 24de April 1845.
Til Hans Egelence James R. Polk,
Præsident af de Forenede Stater.

Vrede Herre.

Tillad os paa et undertrykt og ilde
behandlet Folks Begne at fremføre nogle
Bunster til Deres nojagtige Overvejelse.
Vi haabe, naar det vil falde Dem belejlig
og i Betragtning af denne Sags Vigtig-
hed at erholde et venligt og utvetydigt
Svar paa denne Skrivelse.

Det er ikke vor Agt for Nærværende
at detaillere de mange og haarde For-
urettelser, der ere blevne os til Del i
den Nations Midte, hvor vi vare fødte
og opdragne. Største Delen af os have
i lang Tid været loyale Borgere i en
eller anden af disse Forenede Stater, over
 hvilke De har Ven at præsidere, medens
nogle saa Andre blandt os blot gjøre
krav paa de Forrettigheder, som tilkomme
fredelige og lovlige Emigranter, der ere
komne hertil i den Hensigt at gjøre Unionen
til deres fremtidige Opholdssted.

Vi sige, vi ere et undertrykt Folk.
Vi have faaet privat Underretning fra de
højeste Autoriteter om, at det hverken vilde
være vist eller sikert for os at votere paa
Navnelisten, altsigvel have vi bideholdt
Stemmerettighed, indtil vores bedste Mænds
Blod har været udgydt baade i Missouri
og Illinois, uden at Morderne ere blevne
straffede.

De er uidentvibl vel bekjendt med Hi-
storien om vor Uddrivelse fra Missouri,
ved hvilken Lejlighed Sneevris af vores
Brodre blev myrdede. Hundreder døde
formedest Nod og Sygdom, bevirkeede ved
de uhorte Lidelser, de maatte gjennemgaae.
Vore Ejendomme, til Værdi af flere Mil-

lioner, blevе ødelagte og henimod femten
tusind Sjæle flygtede for deres Liv til de
dengang gjæstfrie og fredelige Egne i
Illinois. De er vistnok ogsaa bekjendt
med, at Staten Illinois bevilgede os en
liberal Haandsætning, som var af vind-
strænet Succession, og under hvis Værn
private Rettigheder ere blevne antagne.
Grundet herpaa er her opvoget en By,
der er den største i hele Staten, og hvis
Indvaaneres Antal udgør omtrent 20,000.

Men den grumme Holdning, som
Staten Illinois har antaget ligeoverfor
dette Folk, forbryder os at tænke at denne
Stats Hensigter ere mindre hævngjerrige
end Missouri's; thi den har alledede gjort
Brug af sine Soldater med de egikutive
Autoriteter som Anførere til, under de
mest hellige Forskrifter om Beskyttelse og
Sikkerhed, at overgive vores bedste Mænd
i lovloze Morderes Hænder.

Som et Slags Øprejsning for denne
uhorte Troldshed, blev det os tilljende-
givet ved de højeste Autoriteter i Staten,
at Lovene skulle blive satte i Kraft og
Morderne bragte for Retten. Dog, Blod-
et af disse uskyldige Øfre var neppe
borttorret af Stuepladsen for denne Kæd-
felsgjerning, hvor Borgere i en souveræn
Stat havde myrdet to forsvarslose Herrens
Tjenere, vor Prost og Patriark, forend
Statens Senat befriede en af Gjernings-
mændene i denne oprørende Handling fra
Fogden i Hancock County og udnævnte
ham til en hæderlig Stilling i den lov-
givende Forsamling. Og de, som af
Hancock County's Højesteret vare kendte
for Delagtighed i Mordet paa Generalerne
Joseph og Hyrum Smith, ere nu tilladte at
gaa paa fri Fod, føgende maasle for flere Øfre.

Før at sætte Kronen paa Udførelsen af disse blodige Gjerninger, har Staten ogsaa gjenkaldt de haandsættede Nettigheder, ved hvilke vi maaesse paa en lovlig Maade kunde have forsvaret os mod vore Fjender. Dersom vi herestørst fulde forsvarer os mod Boldshandlinger, hvad enten de komme under Skygge af Loven eller andre Skikkelsel (thi vi have god Aarsag til at forvente dem paa begge Maader), ville vi udentvivl blive anklagede som Oprørere og komme til at lide Straf; og hvis vi fortsætte at være passive og ikke gjøre Noget til vores Selvforsvar, ville vi sikkertlig omkomme, thi vores Fjender have svoret vor Ødelæggelse.

Og videre, ærede Herre, ville vi med Deres Tilladelse bemærke, at General Josef Smith, under hans korte Levetid, var, anklaget for kriminelle Forbrydelser, indstævnet for Netten i dette Land omtrent halvtredsindstyve Gange, men hver Gang blev han frisjendt, omendssjondt hans Fjender, eller rettere, hans religiøse Opponenter vare hans stadige Dommere. Og videre bevidne vi, at vi som et Folk ere lovoverholdne, fredelige og uden Skyld; og som Saadanne, opfordre vi Verden til at bewise om os Noget til det Modsatte. Og medens andre mindre Byer i Illinois have havt deres egen Net, indført til at domme Forbryderne, ere vi blevne betagne ethvert Middel, med Undtagelse af den offentlige Magistrat, til at afstraffe Mordroerer og Mordere, som snige omkring for at tilsoje os Skade.

Vi haabe, ærede Herre, at De med disse Falta for Dem vil uden Ophold strive os til, og som en Fader og Ven meddelle os, hvad Forholdsregler vi skal tage. Vi ere Bundsforvante i det samme store Forbund. Vore Fædre, ja mange af os, have udgydt Blod for vores Land, og vi else dets Konstitution af Hjertet.

I Israels Guds Navn og i Kraft

af det forstærkede Baand mellem Land og Slægt, anraabe vi Deres venlige Mælemlomst i vor Favor. Vil det være formiget for os at bede Dem sammenkalde en særegen Kongres og bevilge os et Asylum, hvor vi uhindrede kunne leve i Nydelsen af vores Nettigheder og dyrke vor Religion? eller vil De i en Extra-Skrivelse til Kongressen, naar denne er samlet, anbefale en Advarsel mod alle disse grusomme Handlinger af Undertrykelse og Bold, som ere blevne udviste mod dette Folk i Staterne Missouri og Illinois? eller vil De begünstige os med Deres personlige Indslydelse og officielle Rang? eller vil De tilljendegive Deres Anstuelser angaaende det saakalde „Great Western Measure“, nemlig om at lade de Sidste-Dages Hellige nedstætte sig i Oregon, i det nordvestlige Territori, eller i en Egn, saalangt fjernet fra Staterne, at ikke den kuende Haand skal knuse alle gode Principer og udelukke alle Følelser af Patriotisme hos dem?

Ærede Herre, idet vi nu med dybe Følelser have oprakt vores bedende Hænder, ville vi anraabe Dem som en Fader, Ven, Patriot og Leder for en mægtig Nation ved den amerikanske Friheds-Konstitution, ved Blodet af vores Førsædere, som have kæmpet for denne Republikks Uafhængighed, ved vores Martyrs Blod, som er blevne udost i vor Midte, ved vores Enkers og Faderloses Jammeraab, ved vores myrdede Fædre, Modre, Hustruer, Born, Brodre og Søstre, ved Nædsomheden af en snarlig Ødelæggelse, planlagt af hemmelige Forbund, der søger at ombringe os, og ved ethvert hærligt Baand, som knytter Menneske til Menneske og gjor Livet onstelig, at yde os øjeblikkelig Hjælp, at undertrykke Pobelherredommets Boldsomheder, at anvende deres personlige Indslydelse til at lade os nedstætte os som et Folk i Udvelsen af vores saavel

civile som religiose Nettigheder, enten hvor vi nu ere, eller i en anden Del af de Forenede Stater eller paa et Sted, bortsjernet dersra, hvor vi, saa snart som Omstændighederne tillade det, kunne bo i Fred og Sikkerhed. (Forts.)

Et Raab til den Wildfarne.

O, Menneske kan Du ej se,
At Du er i Wildfarelse,
At Du ej holder Herrens Bud,
Men stejer fra hans Bane ud?
Vend om! vend om! mens det er Tid
Og strid med os den gode Stride

Vi i en Provesland jo er,
Derfor, O Ven, forsiktig vær
Og tro ej, at Du kommer hjem
Til Faderen i Himmelten,
Medmindre Du vil vandre saa,
Som Herren byder Dig at gaa.

Du kom hened paa Jorderig;
Og Maalet hvorfor Herren Dig
Har slæbt og nedsendt her paa Jord:
Er forat Du, ved hans Budord,
Skal vandre saa, at Du igjen
Kan naa til ham i Himmelten.

Gang vi alle var hos ham,
Som nu bencænes Verdens Lam,
Som har al Verdens Synd og Ned,
Paa det vi frelste ved hans Død
Maa komme der, hvor han nu er,
Og blive frelst fra alt Besvær.

Dog frelst vi ej kan blive, Nej,
Hvis vi forlade Herrens Bej
Og sole os i Syuden ned,
Samt lasse bort den Kjærlighed,
Som Kristus, der som Verdens Ven,
Lod skænke hen for Synderen.

Nej! frelst Du blive kun kan paa
Betingelset, at Du vil staa
I Vagt med Herren al din Tid
Og stridte Troens gode Strid.
Derfor, O Ven! lyt til hans Ord
Og gjør hans Willie her paa Jord.
Red.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14, 1ste Sal til venstre og paa alle konelige Postkontorer.

F n d h o l d .

Side,
Tale af Wildste George Q. Cannon 1.
Redaktionens Bemærkninger 8.
Præsident Graftus Snows Hilsen . . 10.

Side,
Korrespondance 11.
Lydt af vor Kirkes Historie 14.
Et Raab til den Wildfarne 16.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.